

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50.

En Pi i Margall a l'obrer català

— Tothom es mou, tothom fa assemblees i reunions, tot es remou. I tu, què fas? Organitza el teu gran partit. No t'escau aquest paper de "Bella dormida al bosc". Jo sóc el cavaller que vinc a despertar-te.

El sermó perdut

Aquell sermó reial de Les Planes, dit amb paraula crua, ha perdut aviat la força. Allò era una ofensiva. I vetaci que els atacats, impàvids, no es mouen de lloc. Han escoltat el reny sever, però persisteixen en la seva posició. Els acords

del Govern i els debats del Parlament no han pogut reventar el tumor. Vingué el discurs regi. Era la darrera provatura, el remei heroic. I també ha fallat.

Els al·ludits escoltaren el sermó amb respecte, un respecte a estones silencioses i reservat. Però no es mostren disposats a canviar de camí. Ja es veu ben clar que aquell sermó és un sermó perdut. El vent se l'ha emportat.

I ara el vent murmura amb ironia quan passa, com si res, entre els pins de Les Planes.

Lliberalisme anacrònic

Els liberals s'han reunit en banquet imponent, i, a set veus, han entonat l'*Himno de Riego*. I nosaltres, des d'aquí, l'hem escoltat l'himne anacrònic, com si fos una marxa funerària del lliberalisme.

C'est le ton qui fait la chanson, però, aquesta vegada, la cançó, ha donat el to. Coincidint amb la tonada arcàica, ha vingut el lliberalisme arcàic, i hem escoltat com a bases de la futura governació lliberal, la demanda d'una més ampla llibertat de cultes, una continuïtat de Corts, i una minva de poder, en l'executiu, per a la suspensió de les garanties constitucionals. Res més. Ni reformes obreres, ni propòsits de modificacions tributàries, ni al·lusions als problemes nacionalistes, ni indicacions sobre el militarisme, ni petició d'una política civil al Marroc, i d'una intervenció en els afers internacionals. L'*Himno de Riego*, no té res que veure, ni amb el sindicalisme, ni amb el nacionalisme, ni amb la diplomàcia, ni amb la guerra africana. El general Riego visqué massa aviat per a aquestes coses, com els liberals madrilenys viuen massa endarrerits.

Hi han, fins dintre de l'ideologia de l'*Himno de Riego*, plets que encara s'estan substanciant, i que, de vegades, inesperadament, se fan actualitat pública. Així el cas de la professora de Lleida, en el qual ha intervingut el bisbe lleidatà, apel·lant a una interpretació del concordat. La llibertat de cultes preconitzada està bé, però la llibertat d'ensenyament també ho estaria, i no obstant, els liberals callen, no demanant la revisió del concordat. Com hi ha un fur militar, del qual no'n parlen. Com existeix una vida obrera, que no té més que una tolerància que amb qualsevol pretext és vulnerada. Com està la guerra endèmica. I cap dels set oradors liberals, deixebles d'En Riego, han concretat la seva decisió d'orientar la seva política cap a la solució d'aquestes qüestions perentòries.

No'ns estranya de gairebé tots els liberals, però sí de dos, sí de l'Alba i d'En Melquiades Alvarez. Els dos posseeixen una visió clara de lo que hauria d'ésser una política liberal, com en són testimoni, els projectes tributaris de l'Alba, i la sostinguda actitud democràtica—ara ho ha demostrat amb ocasió del discurs reial—d'En Melquiades Alvarez. Però en vigílies del poder, no volen, sens dubte, ni excitar a les dretes, ni inquietar al poder moderador. I és per això que canten l'*Himno de Riego*, que ja es cantava en els temps de Ferran VII, el qual, de vegades, va seguir el seu compàs.

Segueix l'història de l'Espanya endarrerida i poruga. Quan els partits catòlics d'Europa, l'italià, el belga, l'alemany, mantenen doctrines que els hi permet col·laborar amb els socialistes, els liberals espanyols se limiten a demanar una llibertat religiosa que sostenim en el Marroc, oblidant tots els problemes que bateguen en l'ànima popular.

PARADOX

Set per falta d'un

Això de la concentració lliberal o democràtica resulta excessivament «monstruós». Quan fa un banquet, el fa de 2,500 comensals. I quan, a l'hora dels brindis, presenta els directors de la companyia, (els *jefes* que diuen a Madrid i a províncies) en presenta set.

El banquet «monstru» de Madrid no

ha resultat, però, tan monstruós com alguns banquets de Barcelona. En això, com en el futbol i en altres coses, els barcelonins som els campions. Al Parc Güell organitzà la «Lliga» el banquet dels 5,000, xifra doble de la xifra madrilenya.

En canvi, cal que ens confessem derrotats pel que fa a la xifra dels *jefes*. Set *jefes* per una sola concentració és molt, és potser massa. Ens sembla que tants *jefes* deuen fer-se nosa els uns als altres. A Catalunya havem tingut aquella difunta Esquerra Catalana, que en tenia tres o quatre de *jefes*. (Si aquest nom, per castellà, no agrada al lector, pot triar entre aqueixos altres: líders, caps, cabdills, cap-davanters, capítosts) Però mai, encara, hi ha hagut a casa nostra partits, simples o concentrats, que tinguessin set senyors d'aqueixa classe.

En el fons, l'abundància de *jefes* que mostra la flamant concentració només és aparent. Es tracta d'una d'aqueixes externes abundàncies que amaguen la misèria. La concentració presenta set *jefes* i tots plegats no fan el pes d'un polític de debó. Sumats els pesos de Melquiades Alvarez, Alba, García Prieto, Villanueva, Gasset, Alcalá Zamora i Amós Salvador, no arriben al total que caldria per a un bon cap de colla. En tenen set per falta d'un.

FULMEN

CÀSTIC EN PROJECTE

Els diputats, sense postres

Sembla que al diputat que falti cinc dies seguits a les sessions de Corts, se li suprimiran les 500 pessetes que té assignades mensualment per a despeses de correspondència.

En realitat, es tracta d'un càstic semblant al que s'imposa als escolars gauduls. Un càstic en allò que és més sensible. Perquè hi ha escolars—i això ho saben prou bé els directors de col·legis i pensionats—que tenen una sensibilitat molt dura. Ni les orelles d'ase, ni la privació del *recreo*, ni les més severes amonestacions, ni la consabuda carteta als *papàs*, els fan llaurar drets. Es necessari recórrer a la terrible, decisiva determinació: *Sense entrant, sense postres*.

Quan aquesta mida no dona resultats, l'escolar està perdut. No sols ha fet deixadesa del seu amor propi, sinó que ha perdut tota força vital. La inèrcia ha pogut més que l'instint salvador. La mandra, que és senyal de feblesa i de misèria moral i física, ha pogut més que l'alegria que donen la vida i l'activitat.

Quan la inèrcia domina de tal manera a un escolar, el cas passa del mestre al metge, de la pedagogia a la patologia.

Serà aquest el cas d'alguns dels nostres diputats?

Com podia sospitar el poble, quan ballava de content amb el sufragi universal, que arribaria un dia que fóra necessari deixar als seus representants *sense postres*, per a fer-los complir amb els seus deures?

Oh, inconseqüència humana! I pensar que unes eleccions costen uns milers de duros i que ningú els obligava a anar al Parlament!

Un gra massa

Els diaris monàrquics i la gent que viu a laombra del règim, han exagerat d'una manera tartarinesca l'èxit del viatge de don Alfons a Barcelona. Segons ells, l'entusiasme del poble era derelirant, les ovacions eixordadores i el conjunt de l'estada del Rei entre nosaltres un triomf apoteòsic.

Que això ho escrigui l'*ABC* per a deixar parats als seus subscriptors de Torrelodones, *bueno*; però que ho consignin amb hipòcrita serietat alguns diaris barcelonins, no hi ha dret. Amb aitals

exageracions, faran penedir-nos d'haver estat correctes.

Els barcelonins sabem perfectament lo que és cortesia i lo que és entusiasme. No és igual treure's respectuosament la gorra que tirar el barret enlaire. De la rebuda feta als jugadors del «Barcelona», al seu retorn de Vigo, a la rebuda feta al Rei don Alfons en sa visita a Barcelona, hi va tanta diferència com d'una descàrrega elèctrica a un terròs de glaç.

La monarquia no té partidaris desinteressats a Barcelona. El poble és fonamentalment republicà, i a la gent que té més de tres pessetes i no està per creus ni títols, la té sense cuidado això de les formes de govern. No hi ha a Catalunya amor a la monarquia, però com que tampoc hi ha odi al Rei aquest pot venir sempre que li dongui la reial gana, que els catalans el rebrem amb els bons modors amb que sempre acollim als forasters.

Lo que no volem permetre és que s'abusí d'aquesta correcció nostra i de la cortesia de que som arxiu, per a presentar nos al món com un poble amb ànima de comparsa, enlluernat per lluentors de quincalleria i saltant de content per la presència del monarca.

Els que manegen l'incensar n'han fet en aquesta ocasió un gra massa. Que no extremen les seves exageracions, si no volen que una altra vegada el poble de Barcelona busqui la manera de demostrar als cortisans, ben palesament, que aquí la monarquia podrà despertar una mica de curiositat, però mai ni una gota d'entusiasme.

JEPH DE JESPUIS

El Rei i la ballarina

Van apagant-se els darrers ressons del viatge del Rei a Barcelona. Moltes coses s'han dit de les reials jornades. Però no s'han dit totes. I les millors són sempre les que's queden al tinter.

Els cronistes de societat diuen tot el que saben, l'endemà mateix d'una festa. Sinó que resulta que saben poquetes coses. Quan han posat una llista de noms—sempre els mateixos—i han contat unes quantes anècdotes innocents, ja no saben que dir.

Als confeccionadors o recullidors de «Poti-poti» toca espigolar la veritat. Dessota la palla es troba gairebé sempre una mica de gra.

Així resulta ara. Què han dit els nostres cronistes de societat de la *verbeua* del Ritz? No volem parlar dels copaltes tronats, ni d'uns peixos passats que's serviren al sopar, amb els quals es van intoxicar moltes persones. No, tot això són minúcies.

Volem parlar del que no ha dit cap *distinguido cronista* per no agraviar a les famílies *bien*.

El Rei vegé davant seu una dona hermosa i elegant, destacant per damunt de les altres amb el seu to mundà i senyorívol.

La reialesa sempre ha sentit la fascinació de la veritable elegància. L'elegància que no és fingida, l'elegància natural i fàcil—tan distinta de la que volen mostrar els burgesos enriquits—sempre ha sigut, pels Reis, com la flama per les papallones.

El Rei s'acostà a la damisela elegantíssima. La saludà, li feu reverència. El seguici reial estigué parat una estona. Tothom estava sorprès. Totes les nostres senyores se'n mostraren escandalitzades. Aquella elegant era la Mado Minty.

Una vegada més s'havien trobat davant per davant un Rei i una ballarina. I la ballarina—com en els temps galants, com sempre—s'emportava l'atenció del Rei. Qui sap el que podia passar?... En aquell moment, totes les senyoretes *bien* del Ritz haurien volgut ésser ballarines.

El calvari dels mestres

El mestre, a Espanya, ha estat sempre el sac dels cops. No se l'ha clavat a una creu, perquè no ha sigut de moda, que pel demés...

Es la autoritat que'ns ha tret de la rutina i de l'ignorància als pocs que sabem una mica de lletra, i li hem pagat a garrotades.

No tracto pas d'adular a ningú, però diguin el que vulguin, hem de quedar que la persona del mestre, per raons ben clares, és la més respectable d'un poble i la que ha sigut menys respectada. El Govern, no ha retribuit mai prou degudament als mestres, i el poble espanyol, que sempre mira les coses a bulto, ha respectat més a un capataç de qualsevol treball, que al capataç de l'escola, pel sol fet de cobrar aquell més bona paga. I encara, això no fóra res, si al Magisteri no se l'hagués flagellat com s'ha fet. Perquè, ha sigut el mestre qui, si us plau per força, ha tingut de presidir les lluites més enconades d'un poble, originades moltes vegades per reclamacions justes d'aquell; altres cops per tendències i mires polítiques, però d'un modo o altre, «cap al mestre que té paciència» s'ha dit. I el mestre, amb la seva original resignació com a única arma de defensa, no s'ha apoïat amb ningú, perquè tothom li ha girat l'esquena.

No ha disfrutat mai d'aquella independència de criteri que té qualsevol pelacanyes, ni de la llibertat individual del més modest proletari.

Ha sigut arrossegat per un caciquisme arbitrari, i no ha tingut la propietat de donar, desembraçat, ni un pas; ha sigut denunciat per no complir en l'obligació, el dia que per a celebrar el seu sant ha estès una gallina, i no ho ha comunicat a l'alcalde; així com, si ha deixat d'emboïcar-se amb la sotana del rector.

Finalment, sempre el mestre ha tingut d'anar a les urpes de les autoritats, quines se li han barrejat tot sovint a la feina bescantant-lo diferents vegades, per semblar-los-hi estrany un plan d'ensenyament el més natural del món.

I endavant les atxes! El mestre s'ha vist apedregat, sempre que ha votat en unes eleccions, bofetejat en ple cafè, assassinat per fer la competència a un barber, no s'ha pogut casar per no poder mantenir la dona i, si no ha anat diàriament al cafè ha passat per brúixot.

Ja no parlo de les ridícules que nostre mestre ha tingut de fer, per a mantenir-se; ha tingut de fer herba pels conills i s'ha hagut de desmandar a fer de pàges.

I no es creguin que's parla del temps d'Adam, no; en molts d'aquests casos i d'altres que no he fet constar per no allargar massa aquesta relació, encara s'hi troba ara, malgrat les recents millores que, moral i materialment, l'han tornat de mort a vida.

I tot això és hora que acabi; si volem que'l Magisteri doni els seus fruits, és precís que tots ens hi ajudem respectant-lo, no cercant-li trencacolls que dificultin son desplegament pedagògic; i, no'ns fem il·lusions: si al mestre li manca l'independència personal i la consideració dels altres, tard o d'hora ens cauran a la cara i al cor les injúries que li hagin fet.

MIQUEL RIBALTA

Petita anècdota

En un poblet molt xamós hi havia un fusteret molt pintoresc que tenia una dona com un pom de flors. Junt amb una desmesurada afició al teatre, ella era la seva més gran il·lusió.

Com que era xicot de bona presència, era el galan jove de totes les obres i l'indispensable Jesús en *La Passió*, de quin personatge n'havia fet un acabat estudi i desempenyava el paper d'una faisó admirable.

Era amo de la fusteria única del poble i els negocis li marxaven tan bé, que fins tenia un fadri a tot estar, perquè no podia abastar ell tot sol la feina.

Succeï que un dia, aquest fadri seu va emmalaltir-se greument, i, com és natural el senyor rector va acudir-hi a vetllar per la seva animeta.

El fadri va negar-se rodonament a confessar-se, al·legant que tenia un pecat molt gros, que sols podia confessar a Déu mateix.

El bon rector, tot capficat, contà, al eixir del quarto, al fusteret l'estrany capritxo del seu fadri.

El fusteret, fonament encuriolit pel pecat que tindria el seu fadri, va tenir una idea genial.

Cercà les robes i perruques corresponents al paper de Jesús, i un cop perfectament habillat amb aquell vestuari, va entrar sobtadament a la cambra del fadri.

El pobre diable, amb la febra que l'abrusava, va creure que era el propi Jesús diví el que venia a visitar-lo, i plè de fe religiosa va dir-li aquestes paraules: Senyor, perdoneu-me!

—De què haig de perdonar-te, fill meu?—respongué el fusteret, fingint la veu.

—Senyor, la dona de l'amo era la meua querida!

—Ai, Jesús, ja estàs llest!—va dir el fusteret i, tambalejant, va caure d'esquena.

A. GUABARRIS

BOLVES

OH, JOVEN, QUE VAS BAILANDO!

Els pecats que ara fas, jove com ets, per les nafres, sent vell, seran retrets

PER LA ROCA MOR EL PEIX

Dius que fa a la persona tan hermosa, l'anà amb la veritat...

Se m'acut, quan entraones, una cosa: si tu la cara tens tan horrorosa, serà de la mentida el teu retrat.?

QUI NO VOL CALDO...

Per no tenir raó, tenint qüestions, potser tinguís raons.

PODEN MÉS UNES CALCES AMAGADES, QUE ENES DE BEN POSADES

Si saps portar les calces ben posades, seran les teves ordres respectades tenint necessitat de manà algú; però a casa i manarà la teua dona si per desgràcia teua se'n adona que, encara que amagades, també en dá.

ESGUERRATS CAP A SANS

Si la mentida les coixeja tothom amb croses veuríem ja.

PER A ASSOLIR EL MATEIX NIVELL?

Per a arribar a sé un home popular vols el camp de la ciència domenyar ensemps que'l bé practiques en el món. i tu no veus al assassí vulgar i al beneit de cabàs que també ho són.?

CANDOR SALAMÉ

"Gente bien"

Diuenge, darrer jorn de les curses de cavalls. Sol esplèndid. Moltes dones boniques. Molts *sportmans*. Els fotògrafs van amunt i avall. Al bar arriba un *pollo bien*, vestit amb pantaló blanc i panamà, acompanyat de tres senyoretes.

Acudeix el cambier:

—Què desitjarien els senyors?

El jove:

—Quines marques de xampanya teniu?

—Tenim Pommery...

—Quant val?

—Vint-i-cinc pessetes.

—I quin més?

—Moët Chandon, que val divuit pessetes...

—No teniu cap més marca?

—Si els senyorets volguessin Codorniu...

—Quant val?

—Quinze pessetes.

El jove, amb un gest que haurien enveja els Déus de l'Olimp:

—Porteu quatre gaseoses!

EL GEGANT

Ja la processó acabada, el ballet, tot admirat, digué al seu pare: —La cosa que m'ha agradat més i no sap quina és? El gegant! Macatxo!

Quin home més colossal!

—Un home!... No papanates!

Allò és un ninot.

—Ai ai!

Es dir que no és lo que sembla?

—No, ximple!

—Em deixa parat!

—Vaja, perquè te'n convencis,

anem a la Casa Gran,

que és on s'allotja aquests dies,

i allà, lliurement, podràs

contemplar-lo i fins tocar-lo.

—Ja m'agradarà!... Veiam!

—

Als cinc minuts, nen i pare

entren a Cà la Ciutat

i en un recó del vestíbul.

—Té; aquí el tens. Ves-te'l mirant.

Amb por que en vada dissimula,

el noieta aixeca el cap,

s'acosta a l'alt personatge

i el comença a examinar.

Lo primer que en ell observa

és que ara ja no és tan gran.

—Com ha sigut això, pare?

—Perquè li falta el bastaix

que pel carré el duia a sobre.

—Oí!... No té-peus. Es estrany!

—Prosseguint el seu examen,

s'adona de que el gegant,

en lloc de les dugues cames

que tenim tots els mortals,

té quatre potes de fusta,

—Com els burros i els cavalls!

—diu, rient de mala gana.

Sorprès per la novetat,

li perd un xic el respecte,

i, alçant-li amb ses dèbils mans

l'ampla túnica brodada,

veu que el colós arrogant

Batallades de tot arreu

UNA INICIATIVA

Els nordamericans, gent pràctica encara que de vegades el seu practicisme consisteixi en volguer anar a la Lluna en dotze hores, opinen que els juguets no tan sols s'han de donar als infants.

Cal també, segons ells, enviar-ne als diplomàtics quan, per exemple, estan reunits en una de aquestes famoses conferències que després de parlar molt queda tot més malament que abans de dir res.

I ben mirat tenen raó. Tal vegada, mentre tracten d'assegurar la pau del món, en llurs estones de repòs, els contemplaran i es preguntaran si verdaderament val la pena d'educar i preservar als infants contra les malalties amb tanta cura, per a que després, quan grans, es matin mutuament en terribles guerres que destrocen els pobles.

Que ho provin. Veiam si tot embadalits en un cavall de cartró o bé un nino de drap, es donen les mans En Lenin i En Poincaré!

OCELLS AMB CORDA

Certa vegada un es queixava de que no fossin cantats, al igual que ho són les flors, la lluna i les estrelles, els progressos de la moderna civilització.

Tal cosa, sense volguer dir que estigui malpensat i sense que no s'hagi fet, no té pas gaire prestància. Veritablement, qualsevol s'inspira davant d'uns ferrots i amb una pudor de gasolina de deu mil diables.

Però heu's aquí la cosa solucionada. Res de ferramentes. Es vesteix, es disfressa convenientment a l'aparell de la mena d'ocell que més agradi al comprador, i llestos.

Serà a fe curiós sentir en lloc de: construeixin un aeroplà, un monoplà, un hidro-avió; facin un pinçà, un passarell, o una cadenera o anem a sapiguer si un canari, amb flauta i tot. En quant a la gasolina, barrejant-hi una mica d'essència, llestos.

Veurem aleshores com, igual que en els vaixells

Aeroplà en forma d'ocell

que creuen l'Oceà i altres mars, seguien darrera dels ocells amb corda, un estol d'ocells amb ales. I fins els passatgers podran entretenir-se tirant-los-hi pa, com als peixos.

Aneu a sapiguer, però, quina mena de pa haurà d'ésser perquè es sostingui. Pa d'aviador potser.

ELS GEGANTS DE LILLE

En tot França, acabada la guerra, hi ha hagut un resorgiment general, natural reacció de les penallitats sofertes durant els quatre anys de guerra. Allí on és més accentuat aquest resorgiment és

Els gegants de Lille

al nord on es dona brillantesa inusitada a tota mena de festes.

Una de les més típiques i que més ricament s'ha celebrat, és l'aniversari de la ciutat.

Durant el transcurs d'aquesta festa té lloc una formosa cavalcada en la que s'hi mostren totes les coses llegendàries de la vida de Lille.

Els gegants Lydéric i Phinaert, segons la llegenda, a qui es deu l'origen de Lille, són passejats amb tota pompa.

Nosaltres també en tenim de gegants. Però no ens tenen tan d'interès. Caldria que, com els de Lille, representessin dos personatges de la nostra història, de la nostra llegenda, que prou rica n'és.

Aleshores potser no valdria a fer-los ballar. Però llurs còrpores foren una lliçó d'història, i les lliçons són sempre bones i oportunes.

SI O NO?

Senyors ha mort Lenin! Bé, no; no ha mort, és sols malaltia greu. Ni això: la seva salut és perfecta. Tampoc és perfecta, què ha d'ésser! El perill hi és, ja ho crec que hi és! No passarà de demà. Potser si que passarà... En Lenin no ha estat mai malalt, ni ho està, ni ho estarà. En Lenin ha sigut combregat. A l'enterrament hi acudeix tot Rússia. Es fals el combregar i l'enterrament. El President del Congrés pan-rus està tranquil, molt tranquil...

Apa: qui ho entén? Qui endavini les vegades que ha mort En Lenin, li donarem deu mil rublos... a cobrar a Moscou.

HEROISME

Passa l'història i amb ella els personatges que esdevenen legendaris, embolcallats tots amb una auriola d'heroisme, acompanyats d'un geste gran, sublim.

Cada nacionalitat, petita o gran, té els seus d'herois, i se'ls estima i els venera encara que no els imiti, car una cosa molt difícil d'imitar és això de l'heroisme.

L'heroi patri és una cosa tan heretègament casolana que la major part de les vegades està en contradicció amb les bones relacions de veïns.

Tots ells, o en sa major part, recordem fets succeïts durant arbitràries conquestes o justes defenses.

Hi ha altra classe d'herois. Els que ho són internacionals. Aquells que han donat la vida o bé han sofert martirí per una causa d'interès comú. Però els herois internacionals, regularment, són considerats perillosos, se'ls aparta, no se'ls vol donar l'importància que de vegades tenen.

Avui això queda solucionat. Per fi hi han herois internacionals, que són de casa i a la vegada de fora, que no desperten sospites ni recels: els esportmans.

L'esportman és un heroi casolà i intercasolà tot en una peça. El coneix el barri, el districte, la ciutat, la nació i el món sencer. Per ell no hi han fronteres.

El cop de puny, els múscles desenrotllats, la lleugeresa de peus, l'agilitat en tota mena de jocs, ha criat homes que han unit en una sola admiració a tota la humanitat.

Els herois internacionals

Per sempre gloriós i benhaurat i lloat sigui esportman esdevingut heroi! Tu, i els que com tu són, formant legió, heu pres la plaça als conqueridors. Avui, vostres aparella, siguin rodons, siguin llargaruts, valen més que una espasa.

Ja te herois de confiança i internacional.

EL BOTÍ

La regió petrolífera russa

Es força interessant el nostre gravat que reprodueix la regió petrolífera russa, causa, avui per avui, de totes les intrigues internacionals i futura causa de futures guerres si els Déus no ens ajuden, que per ara sembla que estan distrets o el fan, que pel cas és igual.

Aqueix territori, en ses entranyes guardador d'una riquesa envejada per tots els Estats, és ço que dona força i bel·ligerància al Govern republicà dels soviets.

Res té d'estrany, que aquells que fins ara han sigut llurs propietaris tractin de treure'n el millor preu possible.

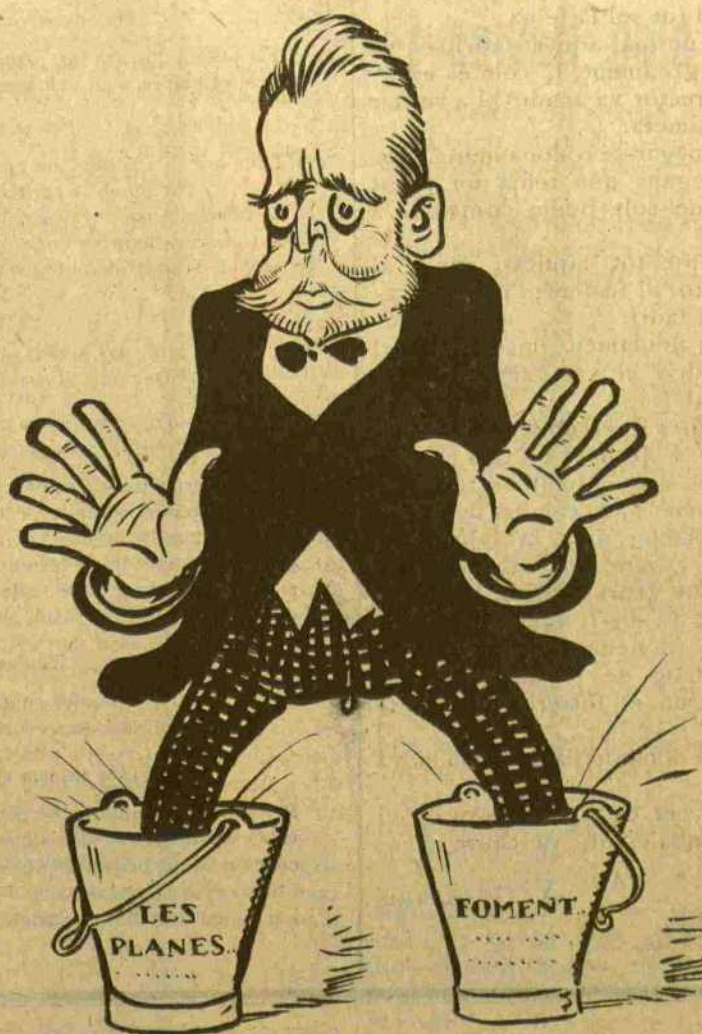
La regió petrolífera russa ha esdevingut la qüestió de pes, l'única que promou reunions i discussions que sols porten a una major incoherència internacional.

Diuen que la riquesa allí existent és enorme. Val més així. Però vegin que darrera d'ella no acabin la darrera pesseta aquells que avui en tenen moltes.

L'ACTUALITAT D'AVUI I DE DEMÀ

— Qualsevol vagi a Melilla!...

UN PRESIDENT DESGRACIAT

— No puc donar un pas que no fiqui els peus a la galleda.

és totalment buit de dintre;
que en son interior no hi ha
res més que cartró i fil-ferros
i que el cap, tan ben plantat,
és una trista careta,
una bola amb ulls i nas!...

—Ai, pare, quina enganyifa!
Tot de maniquí, tot fals!...
—Veus com és lo que jo et deia?
—No m'ho hauria pensat mai!

Si a l'innocent infant-poble,
com an aquest nen, demà
se li despertés l'idea
d'escorcollar bé als gegants
que es diuen «capdills» i el porten
tan tontament enganyat,
i es posés amb tota calma
a analitzar-li la sang,
i els mesurés la consciència
i els palpés el cor i el cap,
quin desengany se'n duria
també, el candorós infant!...

C. GUMÀ

REPICS

Tots els barcelonins podrem cooperar a l'adquisició de *La Vicaria* d'En Fortuny, perquè s'obrirà una subscripció popular a fi de recollir les 300.000 pessetes que costa la famosa obra del pintor de Reus. Hi podrà pendre part tothom a la subscripció, des dels milionaris als obrers i nois que van a estudi. Tothom, ho sentiu? Que el poble i els escolars ja saben el que faran, però ningú sap el que faran els nostres rics. Probablement una ridiculesa.

Perquè ja és sabut que els nostres rics no entenen ni volen entendre en coses d'art. És famosa l'anècdota del ric català al qual un conegut li diu: —He fet una bona adquisició. He comprat un Rembrandt i no molt car.

I el ric li pregunta:

—De quants cavalls?

Es creia que un Rembrandt era un automòbil!

Amb motiu del viatge del rei s'han reproduït moltes anècdotes dels altres quefes d'Estat europeus. Aquesta, que s'atribueix a En Leopold I de Bèlgica demostra fins on arribava en aquell monarca l'esperit democràtic.

Una nit, tot sol, se'n anà al Teatre de l'Òpera i, en lloc d'ocupar la llotja que li estava destinada, feu comprar una butaca a la taquilla i al anar a ocupar-la, se trobà assentat a un senyor que no volgué desocupar-la. A comptaduria s'havia pro-

UN QUE TE SET VIDES

—Es pensen que morirà d'aquest accident? Farem junta de metges i ja veuran com tots diran que té molta defensa.

duït una confusió i l'ocupant, fort en el seu dret, no volia ni escoltar-lo.

—A més, no em vingui amb romancos!—digué aquest ja en forma quasi agressiva—Sóc el baró de Tal i no admeto observacions de ningú.

—Bé, ja veurà—respongué Leopold I somrient —Jo sóc el rei de Bèlgica i no crido tant com vostè!

Diuen males llengües que el pollo Rius esperava, com a justa recompensa al tràngol que pas-

sà, anant amunt i avall com un retader durant la estada reial, una nova condecoració.

Però aquesta no arriba i l'àrbitre de l'elegància del carrer de Rivadeneyra comença a impacientar-se.

A la casa del davant—llegeixi's Caçadors—se fan comentaris força humorístics sobre la decepció del marquesito.

Del seu fracàs ne diuen la història extraordinària del noi que va perdre el temps.

Entre les moltes comissions que visitaren al rei durant sa estada al Ritz, se presentà una d'acreditats del Banc de Barcelona.

Els comptacorrentistes sortiren molt satisfets del resultat de la visita.

Però un dels que formaven la comissió, escarmentat sens dubte de la lentitud amb que's trameta l'assumpte, s'encarà amb els seus companys i els hi digué:

—Tot això i aquestes promeses estan molt bé, però mentre els causants de la catàstrofe se passegin per Barcelona serà allò de *Fiate de la Virgen*...

Els nostres consellers s'han empescat un homenatge a En Pau Claris. Vetllada patriòtica en el Saló de Cent, ofrena de flors al monument del gran patriota, audició de sardanes a la Plaça de Sant Jaume... Ja saben ben bé amb qui se les heuen els nostres consellers? En Pau Claris era molt home! Tan home era i tant l'indignava la manca d'honor en els demés homes, que no ens sorprendria veure l'estàtua del monument fent un gest d'indignació, renunciant a l'homenatge.

Dimarts a la nit al «Romea». Segona representació de *Santa Isabel de Ceres*. A una llotja, un matrimoni ja entrat en anys—tipus perfectes de abonats del Teatre Català.—El marit, sens dubte, abans de portar-hi la senyora i en vista de l'avís insertat per l'empresa, deu haver estat sol a l'estrena, perquè li va contant l'argument mentre esperen que comenci la funció. El quintet finalitza la simfonia. Sonen els timbres. Va a iniciar-se la representació.

I llavors, el marit, tocant el colze a la seva muller i en veu molt baixa:

—Noia: fixa't. Ara veuràs una casa d'aquelles.

Fullejant un periòdic vespertí republicà trobem un paràgraf que diu:

«...el règimen de la matanza libre es un caos. Mal estábamos, pero peor estamos...»

Hem llegit unes ratlles més i hem vist que parlava del conflicte de les carns.

CORRESPONDENCIA

Cavallers: Rosellonés: Home, ho fa una mica massa fort!—Perot el lladre: El nom li escua que ni pintat, car la seva poesia és d'En Bartrina.—Campaner: Vàrem aprofitar una campanada.—Míloca: Vostè fila massa prim i no farem res.—Pau Piu: Ja s'hi afaia més, però encara no hi toca.—Trovador d'hiver: Ho deixarem per a quan faci més fret.—Escollà: Potser sí, potser no.